

Lov-visan

Lovisa, Lovisa, jag skulle vilja skriva dig en visa.

Kunde jag sjunga så sjöng jag din lov, så att jag fick dig att le fastän du sov.

Du är bara en flicka, du är bara ett barn, men du har mig helt intrasslad i kärlekens garn.

Ty du är just mitt barn, min verklighet och min vackra dröm - aldrig någonsin har jag hållit någon så öm.

Mest av allt vill jag dig ömt hålla, då du med din kärlek mig helt kan förtrolla.

Även om jag slutar mitt liv utan något annat kvar,

ska jag med ett leende minnas när jag dig i mina armar bar.

Att se in i dina ögon är som att från änglarna få ett svar.

Du är och förblir det finaste jag har.

I dina blåa ögon ser jag din själ. Den är lik min, men vackrare likväl.

Det är den som får mig att orka, det är den - och tanken på ditt ljuvliga leende - som får mina tårar att torka.

Det är den som, trots själsliga vindar som isar, får mig att vända blicken mot den riktning som kärleken visar.

Det är den som får mig att skriva denna Lov-visa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Existenspusslet med Poeter.se id #234016 innehar upphovsrätten